

1.

REYKJAVÍK,
JARO 2008

Venku bylo pořád ještě světlo, ačkoli už se blížila půlnoc. Dny se neustále prodlužovaly. V tuhle roční dobu se dalo očekávat, že každý další den s sebou přinese trochu víc denního světla než ten předcházející, a s ním i naději na lepší časy. Světlo dopadalo i na Ariho Þóra Arasona. Do malého bytu v ulici Öldugata se k němu totiž konečně přestěhovala jeho přítelkyně Kristín.

S ohledem na dosavadní vývoj šlo ovšem o pouhou formalitu. Už teď u něj Kristín přespávala po většinu nocí, vyjma těch těsně před zkouškami – to se hezky v klidu učila doma u rodičů, nezřídká do pozdních nočních hodin, tudíž se nevyplatilo chodit k němu.

Vešla do ložnice přímo ze sprchy, ručník omotaný kolem pasu. „Bože, jak já jsem unavená; občas nechápu, proč jsem si vybrala zrovna tuhle zatracenou medicínu.“

Ari se na ni podíval od malého psacího stolu v ložnici, u něhož seděl: „Bude z tebe skvělá doktorka.“

Kristín si lehla doprostřed postele, na peřinu, a protáhla se. Světlé vlasy na bílém povlečení připomínaly svatozář.

Jako andělíček, pomyslel si Ari a pozoroval ji, jak rozpráhuje paže a pak je ladně spouští podél boků.

Jako andělíček ve sněhu.

„Díky, miláčku. A z tebe zas bude skvělý policajt.“ Hned nato dodala: „Ale nejdřív sis měl dodělat tu teologii.“

To Ari věděl, nepotřeboval to slyšet ještě od ní. Nejdřív se přihlásil na filozofii – tu vzdal –, pak na teologii. Tu vzdal také a zapsal se na policejní akademii. Arimu se zatím nepodařilo pořádně zapustit kořeny, pořád hledal něco originálního, něco vzrušujícího. Na teologii se přihlásil pravděpodobně z ryzí touhy provokovat Boha, o kterém byl nicméně přesvědčený, že neexistuje. Boha, jenž Ariho ve věku třinácti let připravil o normální dětství – když mu umřela máma a táta se beze stopy vypařil. Určitého duševního klidu Ari nabyl až před dvěma lety, když poznal Kristín a konečně dokázal vyřešit záhadu zmizení svého otce. A tehdy si vzal do hlavy, že se zapíše na policejní akademii. Jistě z něj bude lepší policista než kněz. Tohle studium mu zajistilo mimo jiné i mnohem lepší tělesnou kondici. Byl teď ramenatější než kdy dřív; zvedal činky, plaval a běhal; takhle dobře na tom v dobách, kdy seděl dnem i nocí nad tlustými teologickými svazky, rozhodně nebyl.

„Jo, já vím,“ odpověděl, lehce podrážděně. „Teologii jsem na hřebíček nepověsil, jen jsem si dal malou pauzu.“

„Měl by sis to co nejdřív dodělat, dokud to máš v živé paměti – přestat na rok nebo dva a pak se do toho snažit zase dostat je hrozná dřina,“ poučovala ho Kristín. Ari každopádně věděl, že jeho partnerka v tomhle případě nemluví z vlastní zkušenosti. Vždycky dokončila všechno, co začala. Na medicíně s přehledem skládala jednu zkoušku za druhou, nic ji nedokázalo zastavit, a zrovna dokončovala pátý rok ze šesti. Ari ovšem necítil žádnou žárlivost, jen hrdost. Stejně tak si uvědomoval, přestože o tom dosud nemluvili, že se dřív nebo později budou nejspíš muset odstěhovat do zahraničí, kde bude moct studovat dál.

Kristín si strčila pod hlavu objemný polštář a podívala se na Ariho. „Neotravuje tě mít psací stůl v ložnici? Nezačíná pro nás tenhle byt být moc malý?“

„Malý? Ne, mně přijde skvělý – a stěhovat se z centra vážně nechci.“

„Ne, ne, žádný spěch.“ Zaklonila se, hlavu zabořila do polštáře.

„Tenhle byt je pro nás dva velký dost.“ Ari vstal od stolu. „Stačí, když se k sobě trochu víc přitulíme.“ Vlezl do postele, odhrnul ručník, opatrně se na ni položil a vášnivě ji políbil. Polibek mu opětovala, objala ho a přitáhla si ho blíž k sobě.

2.

Jak mohli zapomenout na rýži?

Popadla telefon, celá rozlícená, a zavolala do malého indického bistra, které se nacházelo v postranní uličce, necelých pět minut chůze od jejich velkého rodinného domu. Byl to okouzující patrový dům z červených cihel a s oranžovou střechou, prostornou garáží a příjemnou zimní zahradou na ní – dům snů pro velkou rodinu. Manželé tam byli pořád neuvěřitelně spokojeni, přestože děti už vylétly z hnízda a odchod do penze se blížil.

Zatímco čekala, až hovor někdo přijme, pokoušela se trochu uklidnit. Těšila se, až se takhle při pátečním večeru posadí před televizi, zhlédne nějaký nenáročný zábavný pořad a k jídlu si dá horké kuřecí s rýží. Dnes večer bude doma sama – manžel je na služební cestě a zrovna jede na letiště, aby stihl noční let domů, takže dorazí až další den ráno.

Nejhorší na tom všem bylo, že indické bistro nenabízelo rozvážku jídla domů, a tak předpokládala, že bude muset jít znovu ven a rýži si vyzvednout. A jídlo mezitím vychládalo. Krucinál. Venku bylo ovšem teplo, tím pádem by případná procházka nemusela být zas tak nepříjemná.

Konečně telefon zvedli, po dlouhém čekání – mají hodně práce. Přešla rovnou k věci a postěžovala si, že jí zapomněli dát

rýži. Zaměstnanec bistra otálel, pak se omluvil a řekl, že svou rýži samozřejmě dostane, a zeptal se, kdy si ji chce vyzvednout, co třeba zítra? Snažila se krotit vztek, odpověděla, že si ji chce vyzvednout hned teď, a krátce nato se vydala do večerní tmy.

Když se o deset minut později vrátila domů s krabičkou rýže, a chystala se završit klidný večer dobrým jídlem, trvalo jí neobvykle dlouho najít v kabelce klíče. Až když zastrčila klíč do zámku, uvědomila si přítomnost někoho cizího; něco tu nehrálo.

To už ale bylo příliš pozdě.

3.

REYKJAVÍK,
LÉTO 2008

Ari přišel domů, venku bylo deštivo. Kdykoli vstoupil do svého bytu v ulici Öldugata, cítil se dobře, ale jen málokdy lépe než letos v létě.

„Ahoj, už jsi doma?“ křikla Kristín z ložnice, kde sedávala u malého psacího stolu a studovala skripta, pokud tedy zrovna nepracovala v nemocnici.

Po jejím nastěhování Arimu připadalo, jako by byt ožil: bílé stěny, dřív nevýrazné, se najednou rozzářily. V Kristín dřímala jakási síla – dokonce i když seděla v klidu u stolu, učila se a neřekla ani slovo –, síla, která Ariho tak uhranula. Občas se však nedokázal zbavit pocitu, že ztratil kontrolu nad vlastním životem. Bylo mu pouhých čtyřiaadvacet, ale jeho budoucnost už dávno nebyla nepopsaný list. Kristín každopádně nikdy nic neřekl; mluvit o svých pocitech nebyla zrovna jeho silná stránka.

Nakoukl do ložnice. Seděla tam a učila se.

Proč vlastně musí sedět nad skripty i v létě?

Slunce jako by na ni svou přitažlivostí nepůsobilo. „Úplně mi stačí chodit pěšky do práce a z práce, to je pro mě ideální pobyt venku,“ opáčila čtverácky, když ji jako už tolikrát ve svém dni volna zkoušel za hezkého počasí vylákat na procházku do města. Letos v létě byl na stáži u policie na keflavickém

letišti, ale poslední semestr na policejní akademii začínal co nevidět.

Občas se Ari sám sebe ptal, co si sakra myslel, když se před necelým rokem rozhodl pověsit teologii na hřebíček – i když možná jen dočasně – a zkusit své schopnosti na zcela jiném poli. Semestr na policejní akademii už sice skoro začínal, ale naštěstí ho ještě přijali. Na práci u policie ho něco fascinovalo – napětí, drama. Rozhodně ne plat. Nikdy příliš nezvládal prosedět celé dny nad učebnicemi; potřeboval o něco víc pohybu, víc rozmanitosti.

U policie ho to bavilo, bavila ho zodpovědnost, adrenalin.

Teď se studium chýlilo ke konci. Ještě jeden semestr a hotovo. Zatím nebylo jasné, do čeho se pustí po ukončení akademie; o několik pozic u policie se ucházel, dostal několik málo odmítnutí, ale žádnou nabídku práce, alespoň ne zatím.

„Jo, jsem doma. Jak je?“ zavolal na Kristín a mokrou bundu pověsil na věšák. Vstoupil do ložnice, kde seděla zabraná do studia, a políbil ji na krk.

„Ahoj,“ pronesla mile. Nepřestávala ovšem číst.

„Ahoj. Jak to jde?“

Zaklapla skripta, předtím si ale stránku pečlivě označila záložkou, a otočila se. „Celkem dobře. Byl jsi v posilovně?“

„Jo, hezky mě to nakoplo.“

V tu chvíli se mu rozezvonil mobil.

Ari vyšel z ložnice, telefon vytáhl z bundy a hovor přijal.

„Ari Þór?“ zeptal někdo burácivým hlasem. „Ari Þór Arason?“

„U telefonu,“ odpověděl lehce podezíravě, protože číslo volajícího neznal.

„Tady Tómas, Městská policie v Siglufjörðu.“ Muž nyní promluvil o dost přátelštěji.

Ari se přesunul do kuchyně, aby mohl v klidu telefonovat. O práci se ucházel mimo jiné i v Siglufjörðu, ale Kristín o tom neřekl. O městě jako takovém toho moc nevěděl, jen to, že severněji se na Islandu člověk dostane jen těžko.

„Chtěl bych vám nabídnout práci,“ prohlásil muž na druhém konci linky.

Ariho to lehce šokovalo. Žádost o práci v Siglufjörðu nebral příliš vážně, nepředstavovala pro něj reálnou možnost. „Aha... dobře...“

„Musíte mi odpovědět hned, přihlásila se nám spousta uchazečů, většinou s mnohem bohatšími zkušenostmi u policie než vy. U vás ale vidím zajímavé předchozí studium, filozofii a teologii, přesně o něco takového se policista v tak malé obci potřebuje opírat...“

„Tu práci беру,“ skočil mu Ari do řeči, čímž sám sebe překvapil. „Díky. Vážně si té nabídky cením.“

„Tak to mám radost! Řekněme pro začátek na dva roky?“ zeptal se Tómas. „Dvouletý trest!“ Na lince ze Siglufjörðu zaduněl temný smích. „A pak budete moci klidně zůstat déle, pokud budete chtít. Kdy můžete začít?“

„No, v zimě musím složit zkoušky...“

„Závěrečné zkoušky si uděláte odsud, to určitě půjde. Mohl byste začít v listopadu? V půlce listopadu? Poznat město v tomhle ročním období je silný zážitek. Slunce úplně zmizí za hory, kde se bude schovávat až do ledna. Otevře se místní lyžařský areál. Lyžovat tady je báječné, hotové severské Alpy. A pak vám možná dáme volno na Vánoce.“

Ari se mu chystal odpovědět, že ho lyžování vlastně moc nezajímá, ale přešel to a jen mu znovu poděkoval. Měl takové tušení, že se mu tenhle hlučný přátelský chlapík bude zamlouvat.

Když se Ari vrátil do ložnice, Kristín byla stále ještě ponořená v učebnicích.

„Dostal jsem práci,“ oznámil jí bez okolků. Kristín se na něj obrátila. Ari se potutelně usmíval.

„Cože? To jako vážně?“ Zavřela knížku, rychle se otočila a tentokrát si stránku záložkou označit zapomněla. „To je super!“

Upřímná radost. Kristín měla bezmála pořád laskavý výraz v očích, jako by ji nic na světě nedokázalo vyvést z míry, ale Ari se pomalu učil číst z jejího pohledu lépe. Tyhle temně modré oči, nápadně kontrastující s krátkými světlými vlasy, většině lidí na první pohled učarovaly, ale pod povrchem byla Kristín od přírody rázná a rozhodná, věděla přesně, co chce.

„Jo, nechce se mi tomu věřit... Nečekal jsem, že mě někde vezmou hned; v prosinci končí školu hodně studentů a míst zas tolik není.“

„A kde to bude? Tady v Reykjavíku? Zástup za dovolenou?“

„Ne, je to na dva roky – minimálně.“

„Tady v Reykjavíku?“ zopakovala Kristín a z jejího výrazu bylo zřejmé, že začíná tušit, že tomu tak není.

„Ne, vlastně ne...“

Otálel, potom pokračoval: „Je to na severu ostrova... v Siglufjörðu.“

Chvilí mlčela; několik vteřin trvalo snad celou věčnost.

„V Siglufjörðu?“ Zvýšila hlas, podle všeho bezděčně. Její tón říkal všechno, co bylo třeba.

„Jo. Je to skvělá příležitost.“ Ari mluvil tišeji, doufal, že Kristín dokáže pochopit jeho pohled na věc, uvědomit si, jak moc je to pro něj důležité.

„Takže jsi to hned vzal? Nenapadlo tě probrat to nejdřív se mnou?“ Zahleděla se na něj; mluvila hořce, skoro rozzlobeně.

Nerozhodl se to s ní náhodou neprobírat, aby jí dokázal, že umí dělat samostatná rozhodnutí, postavit se na vlastní nohy?

„Nemusím ti snad všechno dávat ke schválení,“ ohradil se a dodal: „Občas člověk musí popadnout příležitost za pačesy. Kdybych neodpověděl hned, jistě by zavolali někomu jinému.“

Odmlčel se a pak dodal, málem omluvně: „Vybrali si mě.“

Ari nechal studia filozofie. Nechal studia teologie. Příliš mladý přišel o rodiče, od dětství byl sám proti světu. Pak si ho vybrala Kristín. Tehdy se cítil naprosto stejně.

Vybrali si mě.

První opravdová práce – zodpovědná práce.

Na studium na policejní akademii vynakládal velké úsilí. Proč se s ním Kristín nedokáže radovat?

„Přece se sakra jen tak nerozhodneš odstěhovat do Siglufjörðu, aniž bys to se mnou probral! Řekni jim, že si to musíš promyslet,“ řekla ledově chladným hlasem.

„To nemůžu... Mohl bych o tu práci přijít... No tak, Kristín. Budu muset odjet v půlce listopadu, poslední zkoušky udělám ze Siglufjörðu a na Vánoce přijedu domů. Uvidíš, jestli bys tam nemohla jet se mnou.“

„Musím teď při škole pracovat tady ve městě a stejně tak příští léto, to přece víš, Ari. Občas ti vážně nerozumím.“ Vstala. „Tohle je fakt šílenost. Myslela jsem, že držíme pohromadě, že v tom jedeme spolu.“ Otočila hlavu, jako by chtěla skrýt slzy. „Půjdu se projít.“

Rychlými kroky vyšla z místnosti, na chodbu.

Ari ztuhnul, ztratil nad situací kontrolu.

Už už chtěl na Kristín zavolat, ale v tu chvíli uslyšel hlasité bouchnutí vstupních dveří.

4

SIGLUFJÖRÐUR,
LISTOPAD 2008

Sedí sova na větvi, kouká, co si uloví. Raz, dva, tři, jsi to ty!

Tohle rozpočítadlo August vždycy zmiňoval, když spolu sedávali na větvi doma u jejích rodičů v Patreksfjörðu a shlíželi na ulici.

Pomyšlení jí vyloudilo úsměv na tváři. Už se pomalu zase dokázala usmívat, když na něj myslela. Uplynuly čtyři roky od chvíle, kdy se přestěhovala do Siglufjörðu – sama.

A vlastně i čtyři roky od chvíle, kdy viděla Patreksfjörð naposledy.

Rodiče ji pravidelně navštěvovali, teď naposledy na konci října, kdy u ní zůstali dva týdny.

Před pár dny odjeli zpátky do Západních fjordů.

A ona znovu osaměla.

Našla si tu sice několik dobrých kamarádek, ale žádnou obzvlášť blízkou. A o minulosti s nimi nikdy nemluvila. V jejich očích byla jen holka, která se přistěhovala ze Západních fjordů.

Věděla, že kluci z města si o ní vykládají nejrůznější historky, všechny od základu smyšlené. Ale na tom nezáleželo. Už dávno jí narostla hroší kůže. Jako by snad sešlo na tom, co si o ní povídají nějací kluci v Siglufjörðu. V jejím životě byl důležitý jen jeden.